

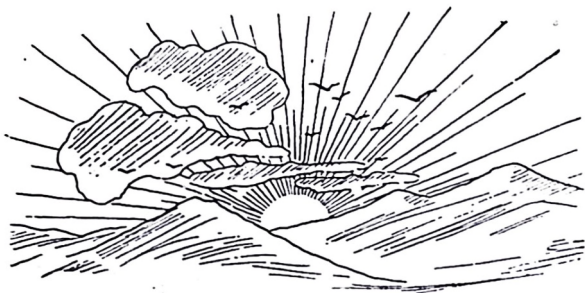
PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 8 • NOVEMBER 1949 • 32. ÅRGANG

Man spørger mig ofte, hvorfor jeg er spejder,
jeg svarer alvorligt, så godt jeg kan:
Jeg er det, fordi jeg vil gå ad en vej, der
fører mig ud i det vidåbne land,
for jeg holder af sol, — men også af byger,
af hvirvulende blade i farende blæst,
og sneen, der hen over markerne flyder,
tror jeg næsten, jeg li'r allerbedst.
Jeg holder af flaget, der blaffer i vinden,
— vor danskheds symbol gennem godt og ondt —,
og jeg holder af suset i skoven, forinden
solen går ned i en fjern horisont.
Jeg holder af mennesker, der gør, hvad de lover,
som ærlige er i handling og ord,
sådanne mennesker, som frejdigt vover
noget for den fremtid, på hvilken de tror!

Og spørger De mig atter, hvorfor jeg er spejder,
så svarer jeg atter, så godt jeg det kan:
Jeg er spejder, fordi jeg holder af leg, der
fører mig ind i det glade land,
hvorover jeg synes, at eventyr spænder
med lysende farver sin regnbuebro.
Vi får gennem legen helt dygtige hænder,
som touværk kan binde og vinde og sno;
vi synger en sang på en sten under himlen
og bager og steger vor mad på en pind,
mens rogen ringler i yndefuld svimlen
lige lugt i den klare solskive ind.
Snart er vi trolde, De ved, dem med hale,
snart indianere lydløst på spor, —
om nybyggerfærd kan nok også vi tale,
når vi klinede hytter af grene og jord.
— Vi er børn, og vi leger, for det har vi lov til.
Ja, nu spørger jeg Dem, og nu svarer De mig,
hvorfor er der vej til og strand til og skov til,
om ikke de skabtes os unger til leg?

(af en spejderprolog) (A. H.)

Kære spejdere!

Der står en lille spejder og stamper i gulvet i forbitrelse, fordi hendes patrulje ikke vandt den turnering, de havde sat sig for at vinde; nu havde de vundet så mange patruljeløb i træk, at det var alt for forbistret ærgerligt, at de ikke skulle vinde den større turnering, hvor det gjaldt så meget mere. Jeg ved godt, hvordan det fornemmes, for jeg husker så tydeligt dengang for mange år siden, hvor jeg var leder af et turneringshold i en af korpsets storturneringer. Også vi havde sat os for, at vi i al enkelthed ville vinde, og fra jul og indtil sommerferien var der ikke en søndag, hvor vi undlod at træne; jeg kan endnu på ganen mærke smagen af risen-grød med apricoser og benløse fugle, som vi efterhånden fremstillede på rekordtid, fortærede hurtigere og hurtigere, rydte op efter og fordojede på kortere og kortere tid. Og jeg husker selve turneringen, hvor vi efterhånden var så ophidsede og opspændte, at vi gik rundt i en dirren hele tiden. Men det var nu ikke det værste. Det værste var vel nok, at vi kom mere eller mindre tudbrøllende hjem fra hver opgave overbeviste om, at vi havde løst den under al kritik, og at vi aldrig ville kunne blive placerede i denne kamp. Vi blev imidlertid nummer et, men så ung og ærgerrig, som jeg var, stod det mig alligevel klart, at det havde vi ikke fortjent, for hvis man ikke har sind og humør til at tabe, så fortjener man ingenlunde at vinde.

Selvfølgelig går man til en leg og en kamp i håb om, at man kan vinde, og selvfølgelig bæres også træningen frem af en vis portion sund ærgerrighed; men ærgerrigheden er kun sund, når man siger til sig selv, nu gør vi vort bedste, og det hjælpes vi ad med, og det er godt, hvis vi sejrer, men hvis vi ikke gør det, så har vi alligevel lært meget af det arbejde, der gik forud, og det vigtigste er, at vi beholder vort humør.

Det er jo de færreste af landets tusind patruljer, som er nummer et, og det er det sundeste for alle parter, at det ikke altid er de samme, som er det. Og det I skal spørge hinanden om efter den dyst er: holdt vi sammen? Var vi allesammen med i det, der mødte os? Og har vi ikke haft en dejlig dag?

Og til de få af jer, der gang efter gang placerede sig som nummer et, kan jeg kun spørge: fortjente I det? Havde I det sind, der også kunne have taget et nederlag? De andre patruljer ser hen til jer, fordi I er dygtige, men de skal også kunne glæde sig over, at I har hjertet med i det, som I gør. I må ikke isolere jer storsnudet, men være rede til at hjælpe de andre, hvor I kan give dem en håndsrækning. Det skal være sådan, at man ikke skeler til jer med misundelse og mumler bittent om jeres vigtighed i krogen. Troppen skal kunne sige om jer, at I er dygtige, men også, at I er spejdere i dette ords bedste og videste betydning.

Bundesofie

Egens æbler og rosens konger

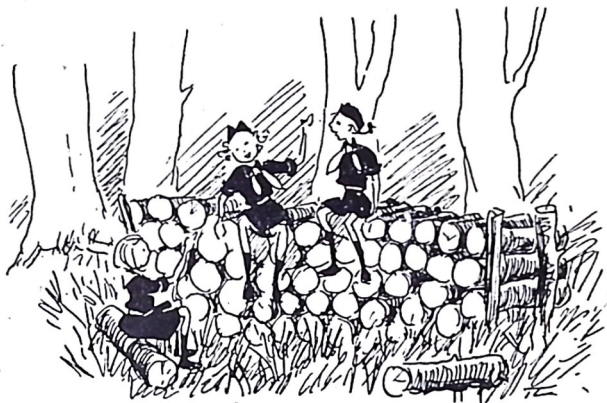
Har I nogensinde lagt mærke til egens galæbler? Hver sensommer fjæler de sig under egetræets blanke blade — tunge og rødmende — som små paradisæbler. Og lige så uspiselige er de, som alt andet fra det store egetræ, til skuffelse for os allesammen, når vi som børn øjnede skjult proviant i de tilsyneladende så lækre agern.

Stille solklar luft og store tunge agern på et blank-bladet egetræ satte mig en dag i september tilbage til den dejlige tid, hvor man lavede klatreslot i de trappede, knudrede grene. Agernet med dets skål mindede om, hvordan man lavede piber af det — de piber, der satte voksendromme i gang. Der var også svanekniven med det hvide skaft, som agernet blev splittet med — og de kuglerunde galæbler på bladene, som man skar i, og som altid blev blåsorte ved snittet. — Ja, hvorfor gjorde de det? Hvor meget vidste man egentlig som barn om de mærkelige blanke kugler — fantasien har næppe kunnet være mere sprælsk end selve naturen, hvis store bog livet senere gav mig lov til at kigge i. Og de her linier er et resumé af afsnittet om „gallens gåde“, som det passende kunne hedde. Meget naturhistorie kunne jo godt have romantitler, fordi det tit er spændende — hvis man altså tager de rigtige briller på.

Gallens gåde ... i virkeligheden er den en udløber af et helt gådekompleks, som vist meget få mennesker tænker over. Dyr er udviklet af dyr, og planter er udviklet af planter. Dyrene har et bevidsthedsliv — det har planterne ikke. Men alligevel er dyrene og planterne trådt i forbindelse med hinanden, og planterne stoler på dyrenes hjælp til at formere slægten ved bestøvningen og senere ved spredning af frøene. Tænk bare på burre og præstelus — hvordan i alverden er de dog blevet sådan indrettet? Der er problemer nok at løse, men galleproblemet er næsten endnu mere forunderligt, — det stiller os faktisk umiddelbart over for et af livets store under.

Gallens historie er ældgammel.

Meget tidligt gav vi mennesker os til at spekulere, og allerede de gamle grækere kendte og skrev om de mærkelige galæbler. Den berømte romerske historieskriver Plinius, der levede på Kristi tid (det var ham, der blev dræbt under Vesuvus store udbrud i år 79, da Pompeji blev begravet) fortæller i sin naturhistorie om, hvordan gallerne bliver dannet på en enkelt nat, og et andet sted skriver han, han har gjort den iagttagelse, at det er en slags „myg“, der laver forvoksningerne på egetræernes blade. Han hørte til den slags mærkelige forskere i gamle dage, som historien har haft så mange af, og hvis iagttagelser led den kranke skæbne at blive glemt, således at nutidens videnskabsmænd blev tvunget til at gøre opdagelserne een gang til! Endnu helt op til vore dage har

man gået rundt og troet, at galæblerne var en slags egefrugter — ja, kineserne tror det endnu. De kalder galæblet for Mu-shih-taze, og det betyder sådan noget som „egefrugten til de sultne“.

Men lad os nu se på, hvad galæblerne er; det gør vi bedst ved at kikke ind i dem — netop i efterårstiden sker der nemlig noget i de millioner af galæbler, som sidder under egetræernes blade. Inde i galæblet, i et lille rum, ligger der en larve og spiser sig så stor som den orker. Den skal til at forvandle sig til et voksent insekt! Og når bladene er faldet, er de store bløde og rødtanløbne galæbler faldet med ned på jorden. I kender dem sikkert ude fra skoven på steder, hvor der vokser mange egetræer — disse gule blade med gevækster, der ligger og bliver vandtrukne og svampede! I mellemtiden har larverne forvandlet sig til pupper, og en skønne dag endnu i november bryder små vingede hvepse ud af galæblerne. Det besynderlige er, at de allesammen er hunner — hanhvepse dannes der slet ikke i de store runde galæbler. Jamen, det er jo en frygtelig skandale. Så må de jo uddø, de kan jo ikke formere sig? Jo, det sker nemlig uden befrugtning, ved det der så fint hedder partenogenese, d. v. s. ved jomfrufødsel. Mens novembertågen hænger i træernes grene og fortættes til dråber, som tungt falder ned i det rådnende løv, er hunhvepsene allerede i gang med deres arbejde. De sværmer rundt i egetræerne og lægger æg i de „sovende øjne“ — det kalder man de knopper, som sidder på egetræernes stammer. Knoppen giver sig til at vokse; hvælver sig frem omkring det lille bitte æg og danner derved en flojlsagtig, blåviolet knopgalle, der kun er et par millimeter lang.

Foråret stunder til, og til juni er den lille larve, som imidlertid er kommet ud af ægget, blevet så stor, at den kan forpuppe sig. Ud af puppen kommer der en skønne dag en lille bitte hveps, kun halt så stor og helt anderledes udseende end sin mor. Mens den sværmer rundt i

solskinnet møder den sine søskende og denne gang er der ikke noget mærkeligt ved den, — der er både hanner og hunner. Snart efter ser vi hunnhvepsene i gang med at anbringe deres æg på undersiden af de unge egeblade, der endnu er friske og lysegrønne. Galhvepsene skifter altså udseende fra generation til generation — man kalder det ligefrem generationsskifte — og det er et fænomen, der har omstyrtet den ældgamle talemåde, at „mage avler mage“.

Larven i arbejde.

I mange år gik man rundt og troede, at det var fru hveps, der samtidig med at lægge æg sprøjtede gift ind i egebladet. På den måde skulle galæblet altså fremkomme, og når der eksisterede forskelligt udseende galler, forklarede man det på den måde, at giften var af forskellig art.

Det tror man ikke mere rigtig på. Man regner med, at det er larven selv, der bestemmer farten. Under mikroskopet kan man se, hvordan den lille rødlig eller orange maddike ligger og arbejder med kroppen — den er næsten gennemsigtig, så man kan skelne dens indre organer. Der er ingen tvivl om, at de udskiller et eller andet stof. Men hvilket stof! Som ved et trylleslag får larven egetræet til at arbejde for sig.

Bladets celler begynder at dele sig — ikke vildtvoksende som en sårdannelse — men behersket og under kontrol. Der danner sig en lille lomme, som vokser sig større og større, og til sidst ligger den lille larve i sin hule, der er beskyttet af tykvæggede stenceller, plantevæv og overhud

og med væggene tapetseret med et næringsvæv, der indeholder både stivelse, æggehvide og undertiden også olie. Et spisekammer ikke ringere end eventyrets i „Bord, dæk dig!“

At det er larven, der er mester for det hele, kan man meget nemt bevise. Man kan bare fjerne den på et tidligt tidspunkt, mens galleren ikke har lukket sig. Så hører væksten op. Bygningsarbejdet har mistet sin ladende kraft.

Hvad kan galæblerne bruges til?

Hvordan det lille dyr får planten til det — hvordan den kan få planten til at lave netop dén bygning — det vil sikkert vedblive at være en af livets gåder. I stedet for kan vi så begynde at spekulere på, om vi kan bruge galæblerne til noget. Ja, allerede vores gamle ven Plinius mente det. Han anbefalede galæblerne som en vare, der endelig ikke måtte savnes på noget romersk apotek — galæbler var et fortræffeligt middel mod „angrebne gummer og drovel og sår i munden“ og en snes andre plager. Også den gamle herre, som hed Hipokrates og har fået tilnavnet lægekunstens fader, brugte galler, fordi de trækker små sår sammen, og den anvendelse har man gjort af dem lige op til vore dage. Men ogsaa andre ting kunne gallerne bruges til. Når damerne farver deres hår, er det ikke en umoderne opfindelse. Det gjorde oldtidens kvinder også, og dengang var det galæblerne, der leverede de stoffer, der gjorde håret mørkere. Og når vore forfædre i Danmarks oldtid gik i sorte klædedragter lavet af uldne stoffer, var ulden farvet af galæblernes farvestoffer. Hvis I nogensinde har prøvet at skære et galæble igennem med en ikke rustfri kniv, vil I have set, at snittet blev sort. Det er blæk, der dannes på den måde, ved at galæblets garvesyre og jernet kommer sammen — man kalder det jerngallusblæk, og sådan var alt blæk lige til man fik det moderne blå anilinblæk, som fyldepennene kan tåle.

Sidst men ikke mindst er gallerne blevet brugt til at garve læder. Deres store indhold af garvesyre har haft en overvældende betydning i garveindustrien.

Er der andre galæbler end egens?

Desværre er det jo nu for sent at gå ud og se efter galæbler, men det er jo godt at have noget at glæde sig til. Der er mange spændende ting at finde, hvis man vel at mærke bruger sine øjne og har detektivsans, for man kan godt støde på adskillige galler, som man ikke skulle ane var galledannelser. Der er først de såkaldte rosenkonger — de smukke rødgyldne mosreder på de vilde roser. De dannes af en lille hveps, der ligesom egegalhvepsen har generationsskifte, men det mærkelige er, at generationerne er ganske uregelmæssige — det er næsten, som om mænd ikke er særlig velsete i det samfund! Hvepsene foretrækker at formere sig ved jomfrufødsel. Ved forårstid anbringes æggene i unge knopper, som regel lægges der mange æg tæt ved siden af hinanden, og de enkelte grøn-

hårde galler vokser snart sammen til een stor uregelmæssig klump, der i virkeligheden, når man skærer „mosreden“ igennem, viser sig at være en hel koloni af larver.

Også bøgetræet har sine galler, der fremkommer ved, at en ganske lille myggearts larve borer sig ind i skudene, mens bogen står i knop — undertiden ligger der endnu sne på jorden. Når gallerne er udvokset, bliver de hårde og spidst bueformede og minder til forveksling om de spidse galler på lindetræets blade. Nu skulle man jo tro, at også de skyldtes en lille myg. Men nej, sådan er det ikke! I lindetræets blade er det mider, der har været på spil.

Men mest forbavsende er dog nok de galler, der dannes af nåletræernes bladlus. Kommer I forbi en granplantage,

kan I være sikker på, på grankvistene at finde små grønne eller grøngule kogler, som slet ikke ligner træets andre kogler. Men kogler er de da, — tror man — indtil man skærer en kogle igennem og finder de spæde bladluslarver, der ved deres sugevirksomhed har været årsag til den mærkelige forvoksning. Her i vintertiden kan I finde rester af disse „kogler“. De er brune og tørre nu, og midt i hvert afsnit af „koglen“ er der en lille åbning — det sted, hvor en bladlus har forladt sit barndomshjem.

Alt det, jeg her har fortalt, har det taget forskerne i titusindvis af timer at finde ud af — men alligevel er gallerne stadig nogle af naturens bedst bevarede hemmeligheder, som vi kun kan gå rundt og se på — og undre os over ...

—scient.

Robin Hood i New Forest

Hvor det tog da også sneglede sig af sted, jeg sad og kiggede ud ad vinduet, men lagde ærlig talt ikke meget mærke til det skønne landskab, som Sussex er berømt for.

Kupéen var nemlig fyldt med en flok engelske pige-spejdere i alderen 12—15 år, som sad og stirrede på mig og min danske uniform, de turde ikke sige noget, og jeg anede ikke, hvad jeg skulle sige til dem, derfor så jeg altså ud ad vinduet for at spekulere over det, — selvfølgelig havde jeg hilst på dem og blevet præsenteret for vi steg ind i toget, men hvad nu? Tropsføreren sad nemlig i en anden kupé, og det var den eneste, jeg kendte. — Så hørte jeg mig selv sige, at det var herligt vejr i dag, — hvor åndsvagt, for det kunne de jo selv se, men jeg havde hørt, at englænderne altid indleder en samtale med at tale om vejret, det hjalp virkelig også, for een af dem ytrede, at hun håbede, det ville holde i den tid, vi var i lejr, ja, det håbede jeg også, og så begyndte jeg at snakke med dem, som jeg ville have snakket med danske spejdere.

Jeg tror, det de var mest interesseret i hos mig, var min uniform, for de begyndte straks at stille spørgsmål; særlig betaget var de af mit spejderskolemærke, jeg fortalte dem, at det kunne de også få, hvis de tog et årstid til Danmark.

Efter en halv times snak nåede vi Brighton, og nu var det, som om vi havde kendt hinanden i flere år, det er jo det dejlige ved spejderbevægelsen, at man er venner lige med det samme (når man altså, som i dette tilfælde, har kikket lidt ud ad vinduet først), og så er det ligegyldigt, hvilken nationalitet det er.

De ville allesammen bære min rygsæk, da vi skiftede tog. I Southampton havde vi en halv times ophold, vi samledes på perronen og tropsføreren foreslog her, om vi ikke skulle lege „Robin Hood“, når vi kom ned til „The New Forest“ (en af Englands største skove) — vild jubel,

Foxlease

de skreg og hoppede rundt på den smalle perron, vi var et øjeblik nervøse for, de skulle falde ned på sporene; men det her med „Robin Hood“ var altså enstemmigt vedtaget. Så kom toget, vi fattede videre, — nu gik det hurtigt — og så var vi i Brockenhurst, 12 miles syd for Southampton i Hampshire.

Her blev vi læsset på en lastbil, som var sendt efter os, og kørte gennem et pragtfuldt landskab, d. v. s. det var skov og skov og atter skov — og dejligt skyggefuldt. Vi drejede ind ad en stor hvid låge, og dér foran os vajede verdenspigespjederflaget, bagved lå en stor imponerende hvid bygning — „Foxlease“ — den internationale træningsskole — dette som jeg havde gået i 3 måneder og glædet mig vanvittigt til at se; men vi kørte forbi, af en idyllisk vej ud til en af „Foxlease“s 7 lejrpladser, „Orchard Site“. Det var en herlig gammel frugthave lige op til skoven. I disse skønne omgivelser skulle vi bo i 8 dage. Resten af dagen gik med at rejse telte, lave køkkenplads o. s. v., vi skulle bare ikke grave „trine“, da der var en barak med 5 af disse, samt vaskepladser.

Aftensmaden, „supper“, som den kaldes, var sen og efter at have sunget et par sange (englænderne griber alle lejligheder til at synge), mosede vi i poserne. Jeg havde fået den ære at dele telt med selveste „Robin Hood“ og havde, som dennes bedste skytte, fået navnet „Little John“, jeg blev og bliver for fremtiden ikke kaldt

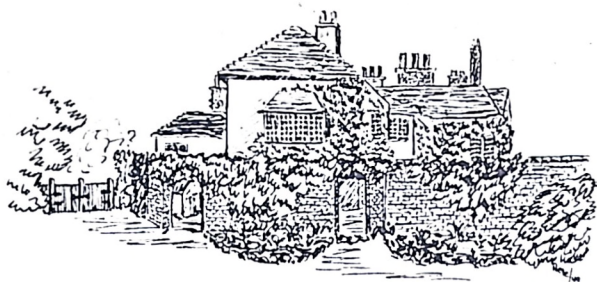
andet. De to assistenter havde fået navnene „Allan-a-Dale“ og „Friar Tuck“ (dette var kokken).

Næste morgen, da reveillen lod, sprang jeg ud for at gøre morgengymnastik, jeg ville jo nødigt være den sidste, men det viste sig, jeg var den første, jeg fros, så jeg begyndte med sprællemandsøvelsen: 1-2-3-4, 1-2 — — blev så afbrudt af et latterbrøl fra de andre telte og „Robin Hood“ kom ud og spurgte, hvad jeg foretog mig — tableau — hvem kunne også vide, at de ikke gør morgengymnastik i England?

Kl. 8,30 havde vi „Colour Parade“ (flagparade) og derefter „Breakfast“, det tager lidt tid, inden man lærer at nedsvælge bacon eller kogt røget fisk så tidligt på morgenstunden; men dejligt smagte det. Før og efter hvert måltid blev der sunget „Grace“ (bordbøn), de havde næsten en ny til hver gang. Efter „Breakfast“ havde vi „Court of Honour“ (lejrråd), og da lagde vi planer om forskellige prøver „Robin Hood“s mænd skulle gå igennem i lejrperioden, f. eks. tilberede et måltid, lede „The Colour Parade“, gå rundt uden at tale i 5 timer o. s. v., for hver bestået prøve blev der udleveret en fjer, havde en bestået 5 af disse prøver fik „han“ overrakt „The Golden Arrow“ (en guldpil af pap).

Arbejdet i lejren gik ellers som i en dansk lejr, blot var måltiderne vidt forskellige. Vi fik dessert to gange om dagen. Til „lunch“ først steg eller biksemad og derefter en eller anden lækker „Pudding“ med figer, dadler eller andet kræs. Til „supper“ en lille fiks kold ret efterfulgt af frugtgelé eller kogte frugter med creme, var man så sulten derefter, kunne man bestille alle de marmelademadder, man kunne spise. En aften oprettede vi en marmeladeklub, og — ih hvor blev der ædt!

Til lejrballene blev der sunget en masse forskellige sange og læst op af „Robin Hood“. Englænderne kender slet ikke dette med sketsch og anden optræden til lejrballene, har de noget afvigende, bliver det sanglege, så de var meget begejstrede, da jeg lærte dem lidt optræden.

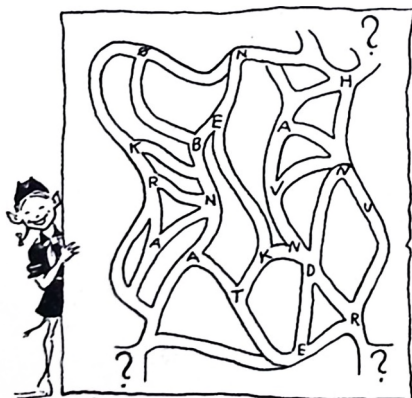
Foxlease fra bagsiden

Allerede den første dag var vi inviteret på hustur i „Foxlease“ og — hvilken oplevelse. De mange rum er møbleret og bliver holdt af forskellige lande og dele af England og har navn efter deres givere. I hallen, hvor man først kommer ind, hænger en gongong fra Ægypten og et pragtfuldt maleri af lady Baden-Powell som ung. I læsestuen, „Hampshire“, var fremlagt en del engelske blade på det store midterbord samt — ja, 5 numre af „Pigespejderen“, jeg var ikke fri for at føle mig lidt stolt. „Scotland“, den store opholdsstue ved siden af, var pragtfuldt møbleret, vægge og loft holdt i hvidt og guld. I en anden stue, „London“, stod et skrivebord lavet af 20 forskellige slags træ fra New Zealand. Spisestuen, „India“, var mægtig hyggelig og i havestuen ved siden af hang et maleri, malet af Lord Baden-Powell og forestillede hans have i Kenya. Ovenpå ligger alle soveværelserne: „Cheshire“, „Devon“, „South Africa“, hvis badeværelse hedder „Zambesi“, „Berkshire“, „Oxford“ o. s. v.

Netop som vi forlod huset svingede 5-6 biler op foran hoveddøren, det var et nyt hold, der ankom til træning. Om aftenen blev jeg inviteret derop til lejrball under en kæmpebøg i haven, vi sad på store træknuder, 60 ialt, jeg var eneste dansker og blev placeret mellem en englænder og en østriger, trods dette følte jeg mig ikke spor fremmed, vi var jo en stor familie og havde det dejligt sammen.

Næste dag var det søndag, vi kunne ikke gå i kirke, fordi der huserede en smitsom sygdom i byen, så vi havde vor egen gudstjeneste, kaldet „Guides Own“, i lejren. Om eftermiddagen strejfede vi rundt i skoven og legede „Robin Hood“ — alle havde selvfølgelig bue og pil. Vi så en hel del af de vilde ponyheste, som The New Forest er berømt for, d. v. s. de er ikke helt vilde, for de ejes af forskellige mennesker og bærer et nummer brændt ind i pelsen, men de bliver aldrig brugt til noget og kan sikkert slet ikke fanges igen. Det lykkedes os af og til at få os listet ind på dem og få knipset et billede.

Mandag var vi på heldagstur til The Isle of Wight (Englands sydligste ø). Vi slog os sammen med en anden trop fra „Apple Site“ og lejede en lastbil, som kørte os 12 miles sydpå til havnebyen Lymington, herfra blev vi færget over The Solent til Yarmouth. Vi travede så et

**Hvor
bor
blad-
trollen?**

stykke langs kysten mod vest og så både indsøer, klipper og slotte, det var en helt anden natur, end den vi lige kom fra. Da vi passerede et dejligt stykke badestrand, havde vi pludselig ikke lyst til at se mere af øen, så vi slog os ned her, spiste vore medbragte „sandwiches“, gik i vandet og tog solbad. Mens vi lå, et godt stykke oppe på stranden og bagte, mærkede vi noget koldt og vådt om fødderne — hyl og skrig — og så var det bare tidevandet, der kom op, men for hvert femte minut måtte vi rykke længere op på stranden. Sejlturen hjem om aftenen var vidunderlig — et blikstille hav fyldt med lystbåde med store, hvide sejl. Men ak, oh ve, de fleste af os måtte „balsameres“, da vi kom hjem, solen havde alligevel været for stærk.

Tirsdag morgen fandtes en seddel i brødkassen, hvorpå der stod, at kongen fra Sherwood, den øverste i Nottingham, ville komme og stjæle lejrens flag. Resultatet var, at „mændene“ skiftedes til at stå vagt ved flagstangen, men i et ubevogtet øjeblik tog jeg det ned og gemte det — stor opstandelse. Om eftermiddagen gik så den vilde jagt i skoven efter „kongen og hans mænd“. Til et stort træ fandt de „Friar Tuck“ bastet og bundet og i en frygtelig tilstand, blodet løb fra en stor flænge i hovedet ned over „hans“ tøj. „Han“ fortalte, at „han“ var på vej hjem fra landsbyen med en pose mel, da 2 mænd overfaldt „ham“ og tog alle „hans“ penge, samt melet. Nu blev de brave „mænd“ endnu mere ophidsede og fortsatte deres jagt. En eller anden gren må have revet en flænge i melposen, for der var nu tydelige spor, men ak — så fandt de den halvtømte melpose. Hvor var nu de slemme røvere? I et buskads i nærheden lå „Allan-a-Dale“ og jeg og snørkede højlydt (det var nemlig os, der var gået ud af rollerne og lavet alt dette postyr). Pludselig lød skrig, hyl og råb, vi vågnede op under en rasende hord af menneskelegemer, ben og arme hvirvlede mellem hinanden. Til trods for det var højlys dag, så jeg både sol, måne og stjerner. Vi blev bundet på hænderne og ført hjem til lejren i triumftog.

Om onsdagen startede 8 af os (de andre skulle på hike) på en ekspedition til en gammel berømt klosterruin, „Beaulieu Abby“, det var en tur på 17 miles. Vi gik efter kort og kompas tværs gennem skoven. Hvor er det herligt ikke altid at skulle følge veje og stier og så er det dobbelt så interessant. Vi mødte en hel del ponyer, som desværre ikke var særlig imødekomende. I træerne over vore hoveder løb små, grå egern, de er mindre end de røde og blev i sin tid indført fra Canada. Englænderne hader dem og kalder dem „treerats“ (trærotter), men vi syntes nu, de var så søde. Her inde mellem træerne gik vi og drømte os tilbage til „Robin Hood“-tiden, men da vi kom ud på en hedestrækning, stod vi ansigt til ansigt med nutiden, idet vi passerede en mindre flyveplads, hvor netop en helikopter var i færd med at lette, det så hylekomisk

ud, den steg lodret til vejrs i modsætning til en flyvemaskine, der først løber langs en startbane. — Atter et stykke skov, og så stod vi ved det gamle kloster, det var vældig interessant at se på de rester, der var tilbage, vi blev enige om, at i disse rester af lange gange måtte munkene have travet rundt, mens den rigtige „Robin Hood“ levede. I huller, på en halv meters dybde, kunne man uden for klosterhaven se stykker af det gamle kirkegulv. Tænk, at her havde stået en kirke — men det var vist ikke dér „Robin Hood“ reddede „Mary“ fra at blive gift med den onde greve? — Vi sang hele vejen hjem, jeg lærte dem „så vandrer vi ud“ på dansk, det gik helt godt. Jeg tror, vi spiste for 25, da vi nåede lejren ved 20-tiden, og de andre fik os til at indrømme, vi var trætte — men altså kun en lille smule.

Dagen efter var der patruljekonkurrence, som bestod i forskellige opgaver, patruljerne skulle løse i løbet af dagen, når de fandt lejlighed til det, f. eks. gjaldt det om, hvem der først fik „Robin Hood“'s kniv, uden de andre så det, eller det bånd, der var bundet til opslagstavlen, de skulle også lave et dyr af wood-craft-materialer og om aftenen møde til lejrålet, udklædt som de skovens mænd, de var. Det blev et herligt syn og megen fantasi blev udfoldet, den uundværlige bue og pil var heller ikke glemt. De var alle imponerede over mit „fuldskæg“, og jeg erklærede stolt, at jeg ikke for ingenting var en ætling fra vikingelandet.

Fredag — hulk-hulk — det var jo den dag, vi igen skulle vende tilbage til civilisationen. Formiddagen gik, som når enhver anden lejr bliver brudt — raslen af gryder og fade, optælling af plokke o. s. v.

Så faldt Union Jack for sidste gang, og alt blev læsset på den ventende lastbil. Vi kørte langsomt forbi „Foxlease“'s vinduer, vinkede og gav dem det sidste „hip, hip, hurra“. „Robin Hood“ og hans mænd kunne ikke sige sig fri for at være lidt våde i øjenkrogene, da de svingede ud ad den hvide låge, og i lang tid blev der intet sagt. Så stemte een i med Englands nye „Guide Song“ og et øjeblik efter sang vi alle „Who are these swinging along the road — they are Guides all Guides —“. Jeg sendte en varm tanke hjem til mine danske kammerater og ønskede blot, de havde oplevet det samme, som jeg, sammen med „Robin Hood“ og hans mænd i The New Forest.

Nete.

På grund af pladmangel har den fortsatte historie måttet udgå denne gang.

Undskyld!

Red.

Patrulje- **HJØRNET**

Om der var nogen bestemt oplevelse, der havde givet tropsførereren den idé, var ikke til at vide. De fire patruljeførere skelede til hinanden, da tropsførereren ved tropsmødet gav alle spejderne den opgave på to minutter at skrive ned på en lap papir en egenskab, der karakteriserede den gode patruljefører. Opgaven syntes at være let, for de fleste syntes omgående at vide, hvad de skulle skrive. Kun en enkelt havde tøvet lidt og set overrasket ud, derefter eftertænksom, for til sidst med tungen ud af munden at skrive et eller andet ned med den netteste skoleskrift.

Tropsførereren så ikke engang sedlerne igennem, men delte dem i 4 lige store bunker og delte dem ud til patruljeførerne med et lille sjovt smil og sagde: „Vær's'go, der har I lidt at tænke over!“

Rød patruljefører læste sine under den første lygte, hun kom til på vejen hjem fra mødet. Der var især en af sedlerne, der gjorde indtryk på hende. Der stod:

„Patruljeføreren skal kunne ordne sin patrulje sådan, at der bliver bestilt noget på møderne, og at det hele ikke bliver til snak om, hvad vi engang skal lave.“

Den er til mig, tænkte hun. Var det ikke mig, der bestemte, at de alle skulle være anden klassens spejdere inden sommerferien, og som sammen med de andre lagde store planer, som aldrig blev gennemført, — ja, i virkeligheden var der jo kun een af dem, der blev færdig, og det var hendes egen skyld. Har jeg ikke også flere gange lovet dem langture og spændende øvelser, som ikke blev til noget, — ja, jeg ved såmænd ikke hvorfor, men skylden var ihvertfald min.

Blå patruljefører mente, at hun havde ihvertfald god samvittighed, for havde hendes patrulje ikke flere gange bevist, at den var troppens dygtigste? Havde de ikke vundet flere patruljeløb i træk, og havde de ikke fået præmie for god lejrstandard i sommerlejren? „Men de andre kan nu have meget godt af en lille opsang,“ tænkte hun

med sig selv, da hun hjemme hos sig selv tændte lyset i sit værelse og blot for en forms skyld gav sig til at blade sine lapper igennem. Og så var der alligevel en seddel, der fangede hendes opmærksomhed og gjorde hende lidt ydmyg. Den var skrevet med store lidt ubehjælpssomme bogstaver, og hun mente at genkende Lillemusens skrift.

„En patruljefører må ikke altid have så travlt, at hun ikke har tid til at svare, når man spørger om noget, man ikke forstår.“

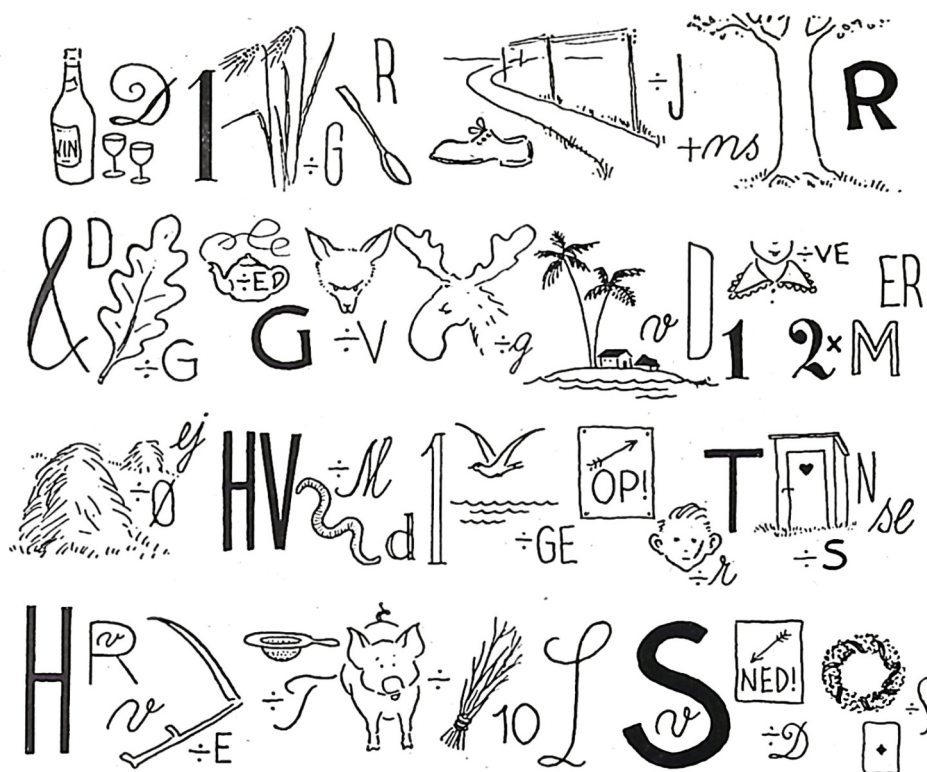
Ja, det stod der, og blå patruljefører så pludselig for sit indre øje en lille person, der ikke havde kunnet få sin strømpestopning til at makke ret, og som hun havde affærdiget med, at det havde hun ikke tid til at hjælpe hende med. Og var det ikke den samme lille person, der med kuglerunde spørgeøjne undrende havde spurgt, hvordan det skulle forstås, at spejderchefen havde hvidt underlag og divisionschefen lilla — stod de på det, eller lå de på det i lejr — eller hvordan? og at hun havde let ærgerligt og sagt, at Lillemusen måtte tænke sig lidt om, så forstod hun det nok? Havde hun ikke, når man så rigtigt efter, gang på gang affærdiget så den ene og så den anden og sagt, at det måtte de finde ud af selv, læse på selv, arbejde med selv — i sin måske altfor store ærgerrighed efter, at de alle skulle komme videre og blive hurtigere færdig end andre patruljer?

Hvid patruljefører følte lapperne brænde fingrene i lommen, mens hun gik hjemad. „Jeg ved godt, at jeg er en skidt patruljefører, mumlede hun med sig selv, men det kunne man nu godt have fortalt mig på en anden måde.“

Hun havde været så lykkelig, da man havde vist hende den tillid at gøre hende til patruljefører. Hun havde fra hun var ti år været spejder med liv og lyst, og dette at have sin egen lille patruljefamilie at skulle sørge for og leve med,

Den lette side

Hvad står der så smukt i denne rebus?

Løsningen indsendes til redaktionen inden 25. november, og der trækkes lod mellem de rigtige om „Glade spejderdage“

Kryds- og tværs-opgaven i oktoberbladet er vundet af Inger Roholt Hansen, Englandsvej 333, Tårnby. Bladtrolde opgaven vandtes af Hanne Valt, Classensgade 46, København

havde stået for hende som noget stort og lykkeligt. Og så var hun blevet patruljefører til Sct. Georgsdag for en flok oprykkede lidt forkælede blåmejser, og de havde det også godt sammen, men hun syntes aldrig, at hun gjorde tingene godt nok. Hun planlagde sine patruljemøder og ture til mindste enkelthed, mødeprocenten var også god, men alligevel syntes hun altid, når hun gik hjem, at hun burde have kunnet gøre det endnu bedre.

Nu sad hun med sin lille bunke af lapper, og hun var vis på, at hun af den skulle læse 8 anklager, 8 beviser på, at hun ikke var den patruljefører, hun gerne ville være. Hun blandede sine lapper, som skulle hun lægge en kabale med dem, sukkede tungt og tog den nederste. Hun genkendte straks skriften, den måtte stamme fra hendes egen patrulje, ingen andre, hun kendte, havde så sære kruseduller på sine s'er, og ingen anden end Lise ville stædigt år ud og år ind stave patrulje „petrulje“. På seddelen stod der:

„En petruljefører skal være sådan som vores er,

— sådan at man ved, hvordan en rigtig spejder skal være!“

En stor glæde fyldte lille hvid patruljefører, så hjertet næsten stod stille i hende for derefter at slå hårdt og hurtigt mod ribbenene. „Så er det ikke så håbløst endda,“ tænkte hun, „for dette må være det vigtigste af alt, og så har jeg noget at arbejde videre på!“

Gul patruljefører glemte sine sedler lykkeligt i sin lomme, indtil hun næste gang fik uniform på og skulle finde en lap papir i sin velordnede spejderlomme for at skrive en morsemelding ned med en lånt blyant, for sin egen kunne hun ikke finde. „Hvad mon det er?“ tænke hun og vendte den i en fart. Der stod:

„En patruljefører skal være ordentlig, hun må ikke glemme alting.“

„Nej, naturligvis må hun ikke det“, sagde den gule forarget til sig selv, „så falder det hele jo fra hinanden! Bare det nu ikke er en morsemelding med de sværeste bogstaver, for dem glemmer jeg altid. Nå, begynd så!“

Vi laver noget af ingenting...

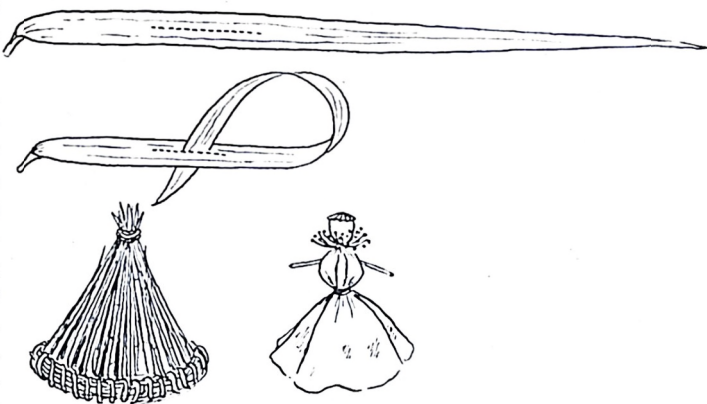
Bedstemor sidder på en tue midt i engen, mens børnene omkring hende fordyber sig i omegnen — navnlig groftens mærkværdigheder.

Hun er cyklet herud med dem, for hun er nemlig en moderne bedstemor — ikke sådan „smart“ og „ungdommelig“ — men en rigtig rask og holdbar bedstemor, der kan bruges til lidt af hvert. Hun skriger ikke, når man lægger en skrubbtudse eller en god, lang orm i hendes skød. Hun besvimer ikke, når man stikker et skrabet, blodigt knæ op i næsen på hende, og hun gyser ikke og „springer over“ i historierne, når de slemme mennesker får hovedet hugget af eller bliver puttet ind i stegeovnen. Hun siger, at de kunne jo bare lade være at være sådan. Navnlig har hun det ikke med den ængstelse for, at nogen skal få våde fødder eller falde i vandet, hvormed livet forbitres for så mange små drenge og piger, netop når man er ved at have det aller morsomst. Hun morer sig så godt, og det er det spændende ved hende.

Nu kaldes der til spisning. Susanne, Rolf og Jørgen lejrer sig omkring bedstemor og pakker maden ud. Spegepølsen græder salte tårer — osten krummer sig lidt i kanterne — sildesalaten, som Susanne absolut altid vil have med, har smittet af på osten, og nogle stykker med marmelade og honning er aldeles masede sammen, så de må pilles fra hinanden med en pind, og papiret må slikkes, men det smager dejligt alt sammen. Sodavandspropperne knalder, og alle er højroede om munden af rødt sodavand undtagen Susanne, som holder mere af det gule og har medbragt en privat flaske af denne ædle drik.

Der spises ved kanten af en lille sivgroet dam, og bagefter sidder man og har det rart. Bedstemor plukker et langt grønt sivblad af et af de høje grønne rør, der står med en brun dusk i toppen. Hun laver en lille ridse på langs i midten af bladet og bøjer spidsen ned igennem den, så den stikker et stykke ud nedenunder. Så sætter hun tingen ud på vandet, og pludselig er det et alfeskip med bugnende, grønt sejl, der føres af sted af sommervinden. Hver af børnene må have sit skib, så der kan foranstalles kapsejls med små bitte pindemænd om bord.

Bagefter får bedstemor en af drengene til at plukke en hel bunke af de trinde, grønne siv, som de i gamle dage lavede måtter og sivsko af. Nu skal der laves sivhatte. Bedstemor tager et par lange stærke siv, der skal danne grundlaget og helst skal kunne gå helt om hovedet på den, der skal have hatten, og så begynder hun at flette på samme måde, som man fra Arilds tid har flettet kranser af tusindfryd eller andre blomster med lange stilke — kun at her det lange siv stikker op i luften i stedet for blom-

sten. Børnene ser undrende til, for i lang tid ligner det snarest en hovedprydelse til en indianer. Men efterhånden er den lang nok til at gå om hovedet på Rolf, og bedstemor lukker den sammen. Det er ligesom med tusindfryd-kransen det sværeste. Der må flettes og knyttes godt og stikkes frem og tilbage, men omsider går det. Så samler bedstemor sivene og binder dem sammen foroven med et stærkt siv, skærer dem til, og huen er færdig. Hver af børnene må have sin, og da de oven i købet bliver pyntede med blomster, der stikkes ind mellem sivene, ligner børnene tre små skovnisser eller mosenisser, som de sopper ud og ind mellem sivene og plukker forglemmigejer.

„Bedstemor,“ siger Susanne, da de omsider udmattede kaster sig i græsset hos hende, „hvem har lært dig så mange kunster?“

„Det har min mor,“ siger bedstemor.

„Din mor!“ udbryder Jørgen forbavset, „var hun da ikke sådan en gammel en med hængekrøller og hvid kappe på?“

Bedstemor ler. „Å, nej,“ siger hun. „Ganske vist cyklede hun ikke, for cyklen var ikke opfundet. Og hun gik i stramme kjoleliv og med tournure og knapstøvler, men

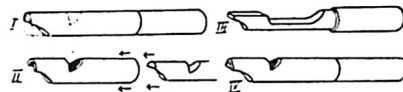
hun var da både ung og køn og glad. Hun kunne synge alverdens sange og fortælle alverdens historier — ikke sådanne almindelige historier, som man altid hører, om „Snehvide“ og „Rødhætte“ og sådan noget, men mærkelige historier med tillokkende navne som „Kolebrønd“ og „Ederland Hønspege“ og „Guldfuglen“ og „Den lille, hvide Hund“. Om alverdens ting vidste hun noget at fortælle, som gjorde det så varmt og nært og levende. Hele verden blev så spændende og interessant. Når nogen fandt en flinteflække eller en stump af en sten, hvor man kunne se mærker af hammerslag, sagde hun: „Tag den fast i hånden og luk øjnene og tænk på, at hvor din hånd rører, rørte for mange tusinde år siden en anden hånd. Det er næsten, som om du tog ham i hånden — som om han sender dig en hilsen — manden i den fjerne, fjerne tid! Hvordan tror du, han har set ud, og hvordan har hans små vilde børn set ud?“ — Og så kunne hun lave noget ud af alle mulige småting — blade — pinde — bær — papir — man savnede aldrig legetøj eller beskæftigelse.“

„Lær os noget af det, bedstemor!“ sagde Rolf.

„Ja,“ sagde Susanne fornuftigt, „men det må ikke være sådan noget, der koster noget, bedstemor! Du ved nok, hvordan det er, når der står noget, man kan lave, i aviserne. Sådan med, at du kan nok få snedkeren til at lave, og du køber i en farvehandel og den slags. Så skal man hele tiden bede far om penge, og så er det, han sidder ved sit skrivebord og ser alvorlig ud og tænker på, hvor frygtelig dyrt alting er.“

„Du kan være ganske rolig, Susanne!“ ler bedstemor. „Vi bruger kun, hvad vi har. Lad os begynde med at lave pilefløjter. Hvem har en god lommekniv?“ Ingen har — drengene må bekende, at de har haft — den ene en dolk — den anden en hæderlig foldekniv, men de er for længst forsvundne ud i det uendelige dyb, der på gådefuld måde opsluger knappenåle, lommeknive, toører, lommestørklæder og blyanter. (Man kan ikke lade være at tænke på, om der måske findes et dyr, som lever af disse ting — ligesom ørentviste spiser boller og badchåndklæder. Sma-gen er jo så forskellig.)

Bedstemor ser lidt misfornøjet ud. „I min tid skulle en ordentlig dreng altid have en lommekniv på sig — foruden et stykke sejl garn og et par som. Men så må jeg jo ofre min kniv. Skaf nu et par fingertykke pilegrene uden revner eller sideskud. Helst skal det være om foråret, men nu forsøger vi. Lindegrene og hasselgrene kan også bruges, men pil er bedst.“ Snart sidder bedstemor med en god, velskabt pilegren. Hun ridser barken igennem ind til veddet og skærer fløjten mundstykke til. Fløjtehullet skæres ud, og man har nu foruden fløjten et håndtag på den anden side af ridsen rundt om pinden. Dette håndtag griber man i med venstre hånd og lægger fløjten over sit knæ. Så tager man sin kniv i bladet og banker med skaf-tet af den små rappe, nænsomme slag rundt omkring på fløjten. Sommetider prøver man forsigtigt, idet man med

fuld hånd griber om fløjten og vrikker lidt, om ikke barken er løs. Tilsidst glider pinden ud. Man skærer nu den klods af, der har siddet i mundstykket, og flader den af foroven, så luften kan pustes ind i fløjten. Det stykke pind, der sidder fast på håndtaget, stikkes nu ind i det hule rør, og så fløjter man. „Ikke alle fløjter bliver lige gode,“ siger bedstemor, „men man prøver sig frem, hvor langt pinden skal ind i hullet, og er man meget heldig, kan man ved at trække den ud og ind og derved gøre tonen højere og dybere, spille små melodier.“ Alle er imidlertid tilfredse med bare at kunne frembringe skingrende hyl, og koncerten bliver snart så øredøvende, at bedstemor — for at lede opmærksomheden hen på noget andet — giver sig til at lave små damer at nogle store valmuer, der vokser på diget. Hun bøjer forsigtigt blomsterbladene nedad med stilken og binder en sytråd, hun har i sin taske, om livet på damen. Frugtknuden står foroven som hoved omgivet af støvdragernes elegante fjerkrave, og en lille fin pind stikkes igennem overkroppen og danner arme. Snart er der et helt selskab af valmuedamer. Rolf åbner en butik med pragtfulde stoffer af blomsterblade — violet fløj, højrødt atlask og grønt og gult silkestof — damerne vrirler til udsalget eller samles ved vandet for at se på de grønne blades kapsejls, og Jørgen hyler på sin fløjte.

„Nej, men born — vi må hjem!“ siger pludselig bedstemor.

„Ja,“ men du har ikke lært os nær nok,“ klynker Jørgen, der er begyndt at blive søvnig og lidt gnaven.

„Vi kan jo danne en klub, som hver uge kommer sammen og laver morsomme ting, der ikke må koste noget,“ foreslår Susanne, „og bedstemor er formand.“ Så er det vedtaget, og bedstemor er valgt. Klubben triller glad og temmelig snavset hjemad.

Mum.

VI OG VORES TROP

II. De små forældrefester.

Det kom lidt bag på os, da vi til sidste rådslagning fik at vide, at nu skulle vi have forældrefest i oktober. Der rejste sig en protesterende mumlen, men dagen var allerede fastsat og salen bestilt, så der var ingen vej tilbage. „Vi plejer jo ellers altid at have *den slags* om foråret,” sagde Hjortenes patruljefører, idet hun lagde en betoning på „den slags”, som ikke just tydede på begejstring for foretagendet. Vi fik dog hurtig forklaringen på, hvorfor det skulle være netop nu.

Vi har en hel del traditioner i troppen, blandt andet den, at vi holder en lille forældrefest hvert forår. Når det

imidlertid denne gang var besluttet at ændre lidt på denne tradition og flytte den lille årligt tilbagevende oplevelse til om efteråret, så var det velovervejet. Det er jo sådan, at man om våren har så grumme meget at fejre. Thinking-day, påske, pinse og Sct. Georgsdag samt troppens fødselsdag ikke at forglemme, og inden man ved af det, står man på hovedet i forberedelse og planlægning af sommerlejren, enten det nu foregår fra skrivebordet med meget hovedbrud, fra symaskinen med hele favnen fuld af laset telt eller fra lokalet med alt tropsudstyret spredt ud over hele gulvet. Når samtidig hovedparten af troppens spejdere sidder begravet i naturhistorier og matematikbøger i det forfængelige håb at slippe helskindet gennem den kommende eksamen, ja, så kan det ofte ske, at man bliver lidt forjaget og alle ekstraarrangementer bliver en plage. Der er ligesom også større behov for det om efteråret,

hvor vi begynder på en frisk igen efter sommerferien. Vi vil også gerne fortælle forældrene, hvad vi har oplevet i sommerlejren eventuelt med ledsagelse af lysbilleder af sommerglade spejdere i lejrkitler mellem blomster på en kornmark. Det har ligesom mere sin berettigelse, end når man om foråret står og tegner billeder ud i luften af alt det, man agter at foretage sig i en kommende sommerlejr, som sandsynligvis skal ligge dér eller dér, og efter hvad man kan antage i den eller den tid, hvis føreren altså er så heldig at få sin ferie på dette tidspunkt, mens der bagved ulmer en ganske lille skræk for, at tropsføreren måske slet ikke får sin ferie samtidig med skoleferien. Vi vil altså i år holde os til realiteterne, og foruden den øvrige underholdning fortælle lidt om årets store oplevelse — sommerlejren.

Når vi nu i førerpatruljen sætter os til at sludre om, hvordan denne forældrefest skal forløbe, er dette egentlig det eneste, vi ved, at vi skal klistre fotografierne på karten og låne et lysbilledapparat. For at sætte lidt mere kolorit på det, sætter vi troppens bedste snakketøj til at producere et lille indledende foredrag og den forklarende tekst til billederne, endvidere vil vi af lejrdragbøger og lejravis læse, hvad der kan være morsomt i forældreører. Endelig sætter vi troppens kor til at indøve et lille potpourri over sommer- og lejrssange under ledelse af en interesseret og musikalsk spejdermoder, der før er blevet misbrugt til sligt.

Og hvad så mere? Vi sætter spligskyldigst underbevidstheden i gang med at underholde ca. 100 forældre, kommer med et par temmelig dårlige forslag for at vise, at vi beskæftiger os med problemet. Fem min. efter har vi fortalt os i gamle minder. „Kan I huske det første forældre-møde, hvor vi demonstrerede frihedsdressur med to hjemmelavede heste med karduspapirører og karskrubber hængende bagi?” siger en gammel rotte.

„Jeg kan nu især huske, da vi øvede os med „hestene” oppe i lokalet, der dengang var et mikroskopisk kvistkammer, hvorfor vi havde „lånt” tørreloftet, hvordan lysekronen var ved at ramle ned i hovedet på tropsrådsformanden, der var så uforsigtig at bo lige nede under,” bemærker en lige så gammel ræv.

Vore forældrefester er altid godt besøgt, ca. 100 er det almindeligste. Vi sender en lille indbydelse ud til troppens venner, d. v. s. spejdernes forældre og pårørende med af-tenens program. Der serveres te eller kaffe med brød, og man betaler i entré så meget, at udgifterne dækkes. Som

regel har vi så i eller 2 amerikanske lotterier, således, at vi kan få et lille overskud, men i reglen er forældre festen anlagt på hygge og ikke på pengeafpresning og foregår under ret tvangfri former og altid rart og gemytligt.

„Nå, vi begynder med en indmarch.“ Tropsføreren river os ud af vore drømmerier. Dertil får vi en march på klaveret, det klarer Susan, jeg skal ikke have noget af at synge solo under hele indmarchen, fordi spejderne taber målet af rædsel, fordi de ser tante Berta og onkel Carl sidde og trone i salen.“

Vi bliver hurtigt enige om, at vi skal synge en sang med slagkraft i, når vi er kommet ind. Så ruller vi fanen ud og synger „Vær beredt“, hvorefter der bydes velkommen.

„Skal vi ikke lade en lille spejder gøre det på vers i år? Bente kan digte en velkomsttale, det er hun så god til,“ siger Gemsernes patruljefører. Bente protesterer beskedent, men stilfærdigt, og forslaget er vedtaget.

„Kan I huske, da Søster fik mavepine fem min. før hun skulle byde velkommen til et forældremøde, og var så elendig, at vi troede, hun havde en sprukken blindtarm, indtil Kitten tilbød at gøre det for hende, hvorved smerterne til vor store lettelse forsvandt som ved et trylleslag.“

Hvad med kaffebordene? Selvfølgelig skal hver patrulje pynte sit bord. Idéen er ikke vores, men den er fabelagtig god. Vi prøvede det i foråret og resultatet var over al forventning. Der var ikke det, der ikke var ofret af omhu, fantasi og skønhedssans på de borde, sjove pragtfulde, stilfulde og dekorative, alt efter patruljens smag og lyst. Patruljeførerne stod ved døren og tog imod gæsterne, viste dem på plads ved det rigtige bord og uddelte festtegn i form af små mærker med hjorte, egern, gemser eller hvad det nu var for en patrulje, de skulle gæste. Folk blev lettere rystet sammen, fordi, de sad til bords med forældre til børn de kendte fra deres egen datters patrulje.

Så skal tropsføreren holde en af sine opbyggelige taler med referat af årets begivenheder og lidt om, hvad vi vil og hvordan og hvorfor, mens spejdere og blåmejser munter sig i menighedshusets kælder, hvor der er dejligt, uden opsigt, idet alle de store overværer mødet og varetager deres værtslige pligter.

Og blåmejseføreren fortæller malende om blåmejsearbejdet.

Skal vi ikke høre lidt om det påtænkte seniorarbejde?

Alle forslagene kommer fra patruljeførere.

„Jeg kunne ellers tænke mig at få en patruljefører frem og fortælle lidt om patruljeliv,“ bemærker tropsføreren med et lille blink i øjet.

Vi skynder os at tale om noget andet, og går over til den videre underholdning. Vi havde jo altid koret og de lysbilleder, men hvad ellers? Et par sjove sketss må vi da have puttet ind, hvis nu hver patrulje kom med noget. Forældre er jo et ret taknemmeligt folkefærd.

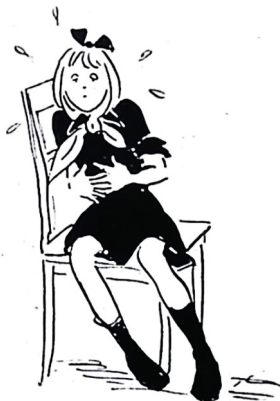
Vi kan også lege med forældrene. Nogle lege, der er lette at forklare, og sjove både at lege og at se på.

Vi kan også lave en „Hvem-ved-hvad“-konkurrence ligesom til tropsfesten. Eller en pludselig situation. Hvad mener I om at lade forældrene ved et bord fremstille et patruljemøde og lade deres børn fremstille et tropsrådsmøde?

Idéerne vrirler ind og diskuteres.

Skulle vi ikke prøve en gruppediskussion? Hvert bord sit problem, f. eks. „Hvad synes De spejderbevægelsen har givet Deres datter?“ eller „Lægger spejderarbejdet for meget beslag på børnene?“ Det er „Stammens ældste“, der kommer med deres bidrag.

„Det emne skal I ikke udkaste ved vores bord,“ bemærker den lille, blege patruljeassistent i Egernpatruljen. „Det er min mors kæphest.“

Under diskussionen må spejderne så også gå under jorden, så forældrene kan få lejlighed til at udtale sig frit.

En halv time efter vender vi atter tilbage til emnet efter at have fordybet os lidt i de hjemlige problemer før og nu.

Alt det med valg af tropsråd og regnskab og beretning af dit og dat, det ordner tropsrådsformanden og kasseren vel.

Ja, det skal I ikke bekymre jer om, hvis I blot kan finde på noget morsomt at underholde med.

„Jeg kunne tænke mig en lille damete med nogle raske replikker om de tilstedeværende,“ foreslår troppens kvikke hoved.

„Udbedes til cencur inden indøvelsen,“ indskyder tropsføreren lakonisk, hun kender sine pappenheimere. „Men idéen er god nok.“

Vi sidder længe og sludrer frem og tilbage; og selv om vi ikke bliver helt færdige med planen, er vi i hvert tilfælde nu enige om, at disse små arrangementer egentlig morer os at forberede, at vi er glade for at være værter ved den, og at vi alle har det indtryk, at forældrene er glade for at komme, og det er jo også meningen.

Kat.

* Boganmeldelser *

E. E. Reynolds: *Bogen om Baden-Powell*.

De unges Forlag, 6,50 kr.

Her er bogen om manden med de to liv. Det er meget få mennesker givet at blive verdensberømt, men lord Baden-Powell opnåede to gange og på vidt forskellige områder en enestående verdensberømmelse, først som helten fra Mafeking, siden som spejderbevægelsens stifter. Hans liv var et eventyr fra først til sidst, og få mænd er blevet beundret og hyldet som han. Hans minde vil leve i generationer, i århundreder, ikke ved kolde monumenter af malm eller sten, men gennem den verdensbevægelse, han skabte, og som i dag tæller over 4 millioner medlemmer.

Om denne mands lange og forunderlige liv handler denne lille bog. Dens forfatter, mr. E. E. Reynolds, har været spejderfører uafbrudt siden 1915, har gennem mange år været leder af det verdensberømte førertræningscenter Gilwell Park, har kendt B.-P. personligt og har derfor haft ganske særlige forudsætninger for at give os „Bogen om Baden-Powell“. Bogen er en lidt forkortet og ændret udgave af den officielle Baden-Powell-biografi, der i 1942 blev udsendt af Oxford University Press.

Nærværende danske udgave er forsynet med 40 tekstillustrationer efter Baden-Powells egne fornøjelige tegninger samt med 16 indsatte foto-helsider.

De 100 bedste. March- og lejrssange. Samlet af FDF. 1 kr.

FDF har samlet en lille sangbog med 100 lejrssange. Der er gode, gamle kendige iblandt og — ihvertfald for mig — mange nye og gode. Bogen er billig, så det vil være en god idé af patruljerne at anskaffe den og udvide deres sangforråd.

Lis Andersen: „Suomis sang“. 6,50 kr. kart.

Jespersen og Pio.

Lis Andersen, der begyndte sit forfatterskab på et tidspunkt, hvor hendes jævnaldrende havde besvær nok med bare at læse inden ad og stave rigtigt, har udsendt en ganske fængslende bog om sine oplevelser under frivilligt hjælpearbejde i Finland. Det er en god bog at få forstand af, og den er skrevet med meget hjerte for det arbejde, hun frivilligt har påtaget sig, og kærlighed til det land, hvis ulykker hun gennem dette arbejde har fået et indblik i. Det er en god bog for store spejdere, der selv kunne drømme om engang at komme med i et opbygningsarbejde.

... og så skal vi også huske at læse

„Glade spejderdage“.

Af Annesofie Hermann.

Ill. af Thora Trille-tegner. Gyldendal.

„Lillian“-bøgerne.

Ingeborg Vollquartz: Lillian. Samlet omarbejdet udgave af „Lillians Forlovelse“ og „Lillians Ægteskab“. 4,50 kr. hft., 6,50 kr. indb.

Ingeborg Vollquartz: Lillians Datter. Samlet omarbejdet udgave af „Lillians Datter“, „Svigmormor Lillian“ og „Mormor Lillian“.

4,50 kr. hft., 6,50 kr. indb. Gyldendal.

Hvis der, mens Ingeborg Vollquartz levede, i en Gallup-undersøgelse var blevet spurgt, hvem der var Danmarks mest læste forfatterinde for unge piger, var hun sikkert kommet ind på førstepladsen med sine bøger om Lillian, den unge pige fra Dansk-Vestindien, der kommer til Danmark. Hele serien: „Lillians Forlovelse“, „Lillians Ægteskab“, „Lillians Datter“, „Svigmormor Lillian“ og „Mormor Lillian“ kommer nu samlet i to bind: „Lillian“ og „Lillians Datter“.

Ingeborg Vollquartz følger i dem det program, hun selv engang opstillede: Underholdende bøger skal more og røre, de skal være naturlige, uden skaberi af nogen art. Hun, der var en født fortæller, havde desuden det held, at hun kunne øse af et rigt fond af oplevelser. Hun kendte livet i danske garnisonsbyer, havde været på St. Thomas som kaptajnfrue, og som ung ville hun til scenen, som senere Lillians datter.

„Lillian“-bøgerne er friske og underholdende og sunde uden at være moraliserende. Mange mennesker vil glæde sig over gensynet med dem, og de unge piger af i dag vil tage mod dem med åbne arme.

Sjov børnebog om alvorligt problem for blåmejser og store spejders små søskende.

R. Broby-Johansen: Gaga, Siksak, Holger og dig. 4,00 kr. kart. Gyldendal.

Broby-Johansen er overraskelsernes mand. Nu har han lavet en børnebog. Som de, der kender Broby-Johansens andre bøger, kan forstå, ligner den ikke andre børnebøger.

Det er første gang, en dansk børnebog er udstyret med tegninger, som ikke anvender de voksnes, men børnenes perspektiv. Gennem studier af de gamle ægypteres og de primitive folks kunst har Broby-Johansen fundet ud af, at der gælder ganske bestemte love for den primitive billedfremstilling, og at disse love er de samme, som vore børn den dag i dag anvender, når de laver deres tegninger. I samarbejde med to unge kunstnere, billedhuggeren Henry Heerup og maleren Werner Paul, har han så illustreret sin bog efter disse principper, og resultatet ser for voksne mærkeligt og indviklet ud, men det er for en gangs skyld billeder, børn kan forstå.

Historien er et hverdagseventyr om en lille dreng, som hedder Siksak, en lille pige, der hedder Gaga, og en hund, som hedder Holger, „fordi den er lige så klog som et menneske“. Eftersom historien kun handler om ting, som interesserer børn, skulle man ikke tro andet, end at den var dødkedelig for et voksent menneske. Når den ikke er det, beror det på, at et og andet kan forstås på to måder, ligesom adskilligt i H. C. Andersens eventyr.

Så har bogen et formål. Den er skrevet for at lære børn i alderen fra 4 til 9 år de færdselsregler, de må kunne for at begå sig i færdselen. Uden at pegefingern er fremme, slås regler fast i uforglemmelige fyndord: „Venstre hånd er stå-af-hånd — højre hånd er goddag-hånd!“ Eller hvor der forklares om stoppelysene: „Hvis du går over mod rød — bli'r du død!“ Det er da til at forstå, selv for voksne.

SPEJDER JUL

Tag mig ikke væk fra Kristi krybbe. Af Vilh. Kolthoff Nielsen.
Folke Bernadotte. Af E. Th. Bjørn.
Een gang om året. Juledigt af Svend Rehling.
Alterstenen. Historisk fortælling af Chr. Rosenmand.

Prisen pr. hæfte er som ifjor 1,25 kr., men ved bestilling af 10 hæfter får troppene dem for 85 øre og har altså chancen for at tjene ikke mindre end 40 øre pr. stk. Også i år vil der blive udsat præmier til den trop, patrulje og enkelte spejdere, der sælger flest hæfter. — „Spejderjul“ bestilles på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Bestillingssedler findes i denne måneds bladpakke.

Spor i sneen. Woodcraft-causeri af Poul Valentin Jensen.
Jul i det fremmede. Af Jens Grane.
Til Rover Moot i Norge. Af Torben Wolff.
To venner. Fortælling af A. Chr. Westergaard.
Dronningen på Hylkedam. Billedsider.
Palle går ud for at lede efter julen.
 Af Annesofie Hermann.
Bøflerne drager til fjælds. Af Peter Svupstiks spejderkroniker.
Buller og knas blander sig i tingene.
 Tegneserie af Philipsen.
 Forsiden: *Hendes majestæt dronning Ingrid.*
 Farvefoto: Jørgen Nielsen.
 Bagsiden: Originaltegning af Axel Mathiesen.
 2. omslagsside: Farvefotos af Rasmus Nielsen.
 Illustrationer: Aage Gotved, Thora Lund og Leo Fredsbjerg.
 Redaktør: Gunnar Ipsen.
 Udgivet af: *Det Danske Spejderkorps, Det Danske Pigespejderkorps, KFUK-spejderne i Danmark, KFUM-spejderne i Danmark.*

Bjerre, Kirsten Friis, Kirsten Barsøe Jensen — I Kolding.

Winni Magnussen, Vibeke Busch, Ase Mørk, Birgit Greve — Mariager. Birte Åskilde, Lisbeth Kristensen, Annie Nielsen, Hedda Pregel og Lis Tønnesen — Sundby trop. Gerda Christiansen, Anne Juul Jensen — I Odense. Inger Bågøe, Inge Mikkelsen, Lis Birgit Brun — I Odense. Kirsten Kock, Ruth Følting, Ingelise Kragh, Birgit Andersen, Agnete Helms, Hanne Backhausen, Ase Bang Jørgensen, Esther Theil, Bente Kjær Petersen, Anna Greta Nymark, Dorrit Søgård Jensen, Else Marie Hansen og Kirsten Jensen — alle Horsens.

Birte Stampe Danielsen, Lise Hansen, Lisbeth Richter, Grete Dissing, Inga Thorup — Horsens.

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
 Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

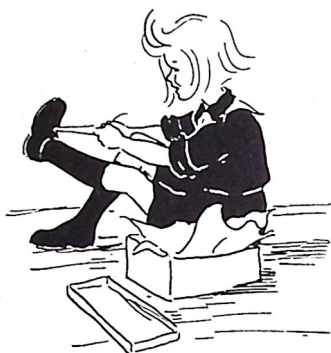
REDAKTION AF „FØRERBLADET“

Midlertidigt: Fru A. Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpskontoret, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

I det kølige og fugtige novembervejr bør du have solidt fodtøj. På Pigespejderdepotet kan du købe både sko og støvler til al slags vejr:

Vandresko

kraftige, brune Alsboesko
alle str. 33,00 39,35

Skole- og spejdersko

brune svære Alsboesko i mokkasinfacón, alle str. 40,00
Lettere sportslig snoresko
str. 34-39. .... 25,15 28,10

Ski- og vandrestøvler

kraftige støvler med god pasform
Alshoe, alle str. 37,00 47,30

DEPOTET I NOVEMBER

Alshoe med rem, enkelte mindre numre 33,60 35,70
Wedela randsyede skistøvler med mellemsål, fin kvalitet
str. 35-39 ..... 51,00 53,90
Vi har alm. snorebånd til sko, lædersnøreband til skistøvler og alt i skosvæerte og ledtsvæerte samt fittsåler og alm. indlægssåler.
Til svære sko og støvler er det praktisk at bruge sokker, det sparer på strømperne og det varmer

Ankelsokker

brune, let ulden kvalitet
st. 7-9½ 3,45 4,25
brune, svære uldne
str. 7-8-10 ..... 3,85 5,70
og hvis du selv vil strikke dine sokker, kan du købe mørkebrunt golfgarn, pr. bdt. 3,10

Vanter

pæne mørkeblå uldne luffer
str. 7-8-9 ..... 5,05 5,40
hvide, uldne fingervant. 5,60 6,75 8,50
Og så kan vi glæde dig med, at vi nu også har hvide stofhandsker
str. 6-6½-7-7½ 6,30

Sweater

let, varm ulden trøje med lynlås, pæn både til uniform og til civilt brug, str. 34-48. .... 22,55 30,25
Du kan også selv strikke en trøje af marineblåt golfgarn, pr. bdt. 3,10

Til traveturen har vi tværsække

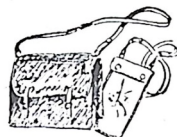
praktisk grå tværsæk med eet rum 6,75
Depotets kendte model med læderkanter og 2 lynlåse 12,85

Korttasker

i læder og celluloid 7,00
med læderbagside og celluloid 11,35

Ekstra billige

korttasker med voksdugkant og celluloid 2,00

Lygter

lille lommelygte i metallhylster 4,35
lille stavlygte i bakelit 6,50
stor stavlygte, forchromet, med beskyttende gummikant ... 11,85 14,00
stor stavlygte, rødakeret, med beskyttende gummikant ... 10,00 12,25

Nyhed

en helt ny stavlygte er lige hjemkommen, den er i gummihylster, som beskytter både element og pære; der er ring i bunden, så den også kan bruges som tellygte, og så er den god til at morse med. Den fås i mange farver og koster fuldt monteret med element og pære 11,00

Endnu en nyhed

meget fiks drikkebæger til at klappe sammen, i rød, gul eller blå plastikæske, en nem og praktisk lille ting til ture og rejser 1,75

* * *

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

En skildpadde har sandelig ingen hast,

i 2 timer har den mit øje holdt fast,

det dovnest dyre i zoologien:

„Er du snart færdig med geografien?“

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 31. oktober 1949

40790